

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 15/10/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 55

Chúng ta học Phật pháp luôn phải có sự cảm ứng từ nơi nội tâm của chính mình thì việc tu học mới có tiến bộ, mới có thành tựu. Nếu không như vậy thì chúng ta dù tu học đã nhiều năm, không sớm thì muộn, chúng ta sẽ bỏ đi, sẽ không còn muốn theo học nữa.

Có người làm một thời gian thì lui sụt. Ban đầu, còn có hình có bóng, một thời gian có bóng mà không hình, một thời gian sau nữa thì mất luôn cả hình và bóng, đến dấu vết cũng còn không thấy. Tại sao lại như vậy? Là vì họ tu học Phật pháp nhưng không có niềm vui từ nội tâm. Nếu chúng ta có thể y giáo phụng hành theo lời Phật dạy thì càng làm càng hoan hỉ, càng hoan hỉ thì càng làm mạnh mẽ, cứ như thế nội tâm hoan hỉ và sự nỗ lực tu hành hỗ trợ cho nhau.

Học tập Phật pháp, thực hành các pháp thiện hay thúc đẩy văn hóa truyền thống cũng đều như vậy. Nếu chúng ta học và làm mà không có niềm vui thì dần dần chúng ta sẽ bỏ cuộc. Không tiến bộ thì sẽ thoái lui! Hòa Thượng từng nói Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn do đó, chúng ta cũng học theo các Ngài, không để mình giải đãi, thoái lui.

Muôn vậy, không gì khác hơn là chúng ta phải nỗ lực một cách mạnh mẽ và khi chúng ta làm có niềm vui thì niềm vui sẽ giúp chúng ta có tiến bộ, cứ thế từ tiến bộ sẽ có thành tựu lớn. Mấy ngày nay, tôi đi lại nhiều nên sức khỏe bị ảnh hưởng nhưng tôi vẫn cương quyết với mình trong việc lay Phật buổi sáng, phải đủ số lượng, nhất định không chạy theo ý niệm “*Hôm nay mệt rồi thì để đến mai!*”, nhất định không bỏ cuộc, không thoái lui. Phật Bồ Tát đã thành tựu rồi mà các Ngài còn không ngừng tinh tấn, do đó, chúng ta muốn có thành tựu thì phải học sự tinh tấn này.

Chúng ta hãy cùng quán sát sẽ nhận ra rằng bản thân chúng ta đang ngày một già đi, sức khỏe ngày một gầy yếu, vậy chúng ta có nên để dành đến ngày mai, tháng sau, năm sau tinh tấn không? Chắc chắn sẽ không có chuyện hiện tại chúng ta 50 tuổi chưa khỏe thì chờ đến khi 60,70 tuổi sẽ khỏe hơn. Nếu đến lúc đó mới bắt đầu tinh tấn tu tập thì sẽ muộn đấy!

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, lúc con tụng Kinh Địa Tạng, con thường hay cảm thấy lo sợ, cảm thấy bên cạnh có rất nhiều chúng sanh. Tuy con không nhìn thấy nhưng cảm giác có họ*

đứng bên cạnh rất đông. Những đồng tu thân quen với con cũng thường hay gặp loại tình hình này. Vậy con xin hỏi đây là nguyên nhân gì ạ?”

Hòa Thượng trả lời: ***“Xung quanh chúng ta có rất nhiều chúng sanh mà mắt thường chúng ta không nhìn thấy. Họ đến để cầu siêu độ. Chúng ta đọc Kinh, họ ở bên cạnh nghe nên đây là việc tốt, chúng ta không nên lo sợ. Họ sẽ hộ trì cho bạn tương lai họ đều là thân Hộ pháp của bạn. Chúng ta tụng Kinh càng chân thành, càng chuyên tâm để cho các chúng sanh này được lợi ích.”***

Nếu chúng ta làm ra các việc chân thật có lợi ích thì không đến nỗi chúng ta phải nhìn thấy họ hay họ cho chúng ta nhìn thấy. Có nhiều vị tu hành nghiêm túc thì những chúng sanh đó rất là kính trọng, không dám làm việc gì đó để chúng ta động tâm. Ví dụ như pháp hội có Hòa Thượng tham dự không hề có việc kỳ quái xảy ra. Họ cũng đến nhưng rất trật tự, đến để nghe Kinh pháp. Còn một số pháp hội khác thì có hiện tượng vong nhập, người khóc, người la, người ngáp khiến từ trường pháp hội mất đi sự thanh tịnh.

Sự nhiễu động của họ chính là sự nhiễu động của chúng ta. Nếu tâm chúng ta an định thì sự nhiễu động này không xuất hiện. Nếu chúng ta luôn có cảm giác có nhiều chúng sanh đứng quanh chúng ta thì tụng Kinh, niệm Phật sẽ không còn tập trung, mất đi sự an tịnh. Cho nên, chúng ta tu tập, dụng công phu niệm Phật thì không nên thấy bất kỳ cảnh gì, trong khi tâm chúng ta mỗi lúc một thanh tịnh, tập khí phiền não ngày càng ít hơn thì mới là đúng, là thù thắng. Chúng ta thấy cảnh này cảnh kia thì cẩn trọng kéo rơi vào cảnh Ma.

Hôm qua có người nói với tôi rằng từ khi họ dụng tâm chân thành trong tu học, đời sống và việc làm thì thấy nhiều hiện tượng lạ. Đó là khi khám bệnh thì nhìn thấy luôn oan gia trái chủ, nghiệp chướng xuất hiện trên thân người bệnh. Tôi nói với họ rằng chúng ta là thầy thuốc thì mình làm hết chức trách nhiệm vụ còn việc của người thế gian luôn là tạo nghiệp thì họ phải mang nghiệp. Việc gì mình có thể cứu giúp được họ thì cứu giúp, trong tâm không có tà vạy, phải luôn giữ tâm *“Chân Thành, Thanh Tịnh, Từ Bi”*. Nếu rời tâm này sẽ rơi vào lưới Ma, một thời gian lại ngỡ là mình chứng đắc.

Khổng Lão Phu Tử dạy học trò là *“Tu Vô Tà”*. Thế nào là *“Tà”*? *“Tà”* chính là *“danh vọng lợi dưỡng”*, là *“tự tư tự lợi”*, là ý niệm hưởng thụ *“năm dục sáu trần”*, là *“tham sân si mạn”*. Cho nên tu hành mà bình an, chẳng có cảnh gì xuất hiện là tốt. Tu tập mà nay thấy điều này, mai thấy điều khác như thấy mùi thơm, thấy có cảm giác an lành, thì chưa chắc đã là việc tốt vì phàm phu chúng ta thường dính mắc vào cảnh lạ cho nên rất dễ rơi vào Ma cảnh.

Từ ý này, tôi lại nhớ đến câu chuyện về một người tu hành được một cô gái ngày ngày cúng dường bánh mì và nước mía. Bỗng có lần, một tuần trời không có bánh mì

và nước mía, người tu hành cảm thấy thiếu và khó chịu. Sau đó, người tu hành lại được cúng dường đầy đủ bánh mì và nước mía. Tuy nhiên, kết cục là, sau một thời gian, người tu hành bị bánh mì và nước mía lôi đi mất.

Cho nên Hòa Thượng dạy, trong tu hành phải hết sức cẩn trọng, phải nhìn cho rõ đâu là danh, đâu là lợi, đâu là ảo danh ảo lợi, phải nhận biết được cái gì là ảo, cái gì là thật. Trong lúc chúng ta công phu tu hành hoặc trong đời sống của chúng ta, nếu thấy bất kỳ cảnh lạ nào thì chúng ta không dính mắc vào đó. Thấy lạ mà không lạ! Không khởi ý mong muốn thấy lần thứ hai!

Việc chúng ta thực hành Phật pháp là để đối trị với tập khí phiền não của mình. Cho nên nếu phiền não, vọng tưởng và tập khí xấu của chúng ta ngày một ít đi là chúng ta đã tu đúng. Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta làm bất cứ việc gì cũng phải từ nơi “*Chân Thành, Thanh Tịnh, Từ Bi*” mà làm. Cho dù “*danh vọng lợi dưỡng*” lớn đến mức nào, chúng ta cũng không đắm nhiễm thì mới có được tâm thanh tịnh.

Người ta tu hành, tụng Kinh không có điều gì xảy ra, không cảm thấy có người đứng xung quanh thì chúng ta cho rằng chúng ta tu hành có cảm ứng hơn họ. Quan niệm này là sai! Cái cảm ứng của họ không ở trong một gian phòng mà tới tận hư không khắp pháp giới. Đó mới là cảm ứng của tâm Đại từ đại bi!

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, trên Kinh Địa Tạng nói nếu như mộng thấy những chúng sanh đã qua đời thì chúng ta phải vì họ mà tụng Kinh Địa Tạng. Thế nhưng, con xem thấy một số đạo tràng chỉ tụng Kinh A Di Đà. Vậy phải nên làm thế nào cho đúng?*”

Chúng ta nhập gia tùy tục, nhập giang tùy khúc cho nên nếu đạo tràng tụng Kinh A Di Đà thì mình cũng tụng theo vì đó là Kinh của Đại Thừa, là Kinh Đại Thừa mà Phật khuyến cáo chúng ta tu hành. Chúng ta có thể tụng Kinh Địa Tạng ở nhà. Quan trọng nhất là khi tụng Kinh, chúng ta có khởi được tâm chân thành. Nếu đi đến đâu, chúng ta cũng mong muốn người ta làm theo cách của mình là sai rồi! Đến đạo tràng mà người ta tụng Kinh A Di Đà hay Kinh Dược Sư đều tốt, vì đều là Kinh Phật thuyết, chúng ta dụng tâm chân thành hướng đến chúng sanh thì nhất định họ có lợi ích.

Hòa Thượng trả lời câu hỏi thứ hai rằng: “***Tụng Kinh Địa Tạng hay là tụng Kinh A Di Đà đều được. Thế nhưng đối với phần nhiều chúng sanh chưa học Phật, không tu pháp môn Tịnh Độ thì bạn tụng Kinh Địa Tạng cho họ sẽ tốt hơn. Bạn nằm mộng mà thấy chúng sanh này thì phần nhiều là họ đều đang ở trong cõi Ngũ Quỷ. Đối với họ, tụng Kinh Địa Tạng để siêu độ cho họ thì sẽ tốt hơn.***”

Câu hỏi thứ ba: “*Kính bạch Hòa Thượng, có phải mọi sự mọi việc ở thế gian đều đã được định đặt có phải không ạ?*” Người xưa dạy rằng: “*Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định*”. Tiền định không phải là ông trời định mà là phước báu của chúng ta.

Hòa Thượng trả lời: **“Tất cả mọi việc ở thế gian đích thực là đã có sự định đặt, đây là nhân mà đời trước chúng ta đã tạo. Trong nhà Phật có một bài kệ rất hay là: “Muốn biết nhân đời trước, xem thọ nhận đời này. Muốn biết quả đời sau, xét nhân gieo hiện tại.”** Mọi sự thọ nhận tốt đẹp đời này là do đời trước chúng ta khéo tu nhân, còn nếu cuộc đời chúng ta trải qua sự bất trắc là do đời trước chúng ta chưa khéo tu. Cho dù người lớn, cha mẹ an bài cho chúng ta nhưng nếu chúng ta không có phước thì chúng ta không thể sống trong sự an bài tốt đẹp đó.

Tôi nhớ lại khi xưa Ba Mẹ từng nói với tôi rằng tuổi này của tôi là nghèo đến tàn mạt. Quả thật nếu không biết cải tạo vận mạng thì đương nhiên vận mạng của chúng ta sẽ y chang như cũ. Cho nên Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Muốn biết nhân đời trước, xem thọ nhận đời này. Muốn biết quả đời sau, xét nhân gieo hiện tại.”**

Hòa Thượng nói: **“Trong Kinh Thập Thiện, vừa mở đầu thì Thế Tôn đã đem sự việc này vì chúng ta mà nói rất rõ ràng: “Tất cả pháp đều từ nơi tâm tưởng mà sinh ra.” Thế giới này, xã hội này và vô số những thọ báo của các chúng sanh đều không giống nhau bởi vì tâm tưởng của họ hoàn toàn khác nhau. Nghiệp thiện nhất định được quả thiện, nghiệp ác nhất định sẽ nhận ác báo. Nếu chúng ta chân thật thông đạt tường tận đạo lý này rồi thì tâm sẽ an định”.**

Một người có tâm bất an là do họ luôn bao chao, dao động, họ không chắc chắn rằng việc làm này của họ sẽ tốt. Còn người tâm an là do khởi tâm động niệm của họ đều **“vì người mà lo nghĩ”**, không tự tư vì mình nên họ có niềm tin. Họ tin rằng mỗi việc họ đang làm đây đều sẽ tốt bởi vì không có việc gì họ đang làm mà không phải là việc thiện.

Hòa Thượng sách tấn: **“Cho dù gặp phải nghịch cảnh, nghịch duyên thì đều có thể tâm an lý đắc, chân thật sẽ làm đến được không oán trời, không trách người, có thể cải tạo được hoàn cảnh sống của chính mình. Cho nên chúng ta đã y theo giáo huấn của Phật mà học tập, mà làm thì nhất định sẽ có kết quả tốt.”**

Nếu chúng ta luôn là cho đi một cách vô điều kiện thì chắc chắn mọi việc sẽ tốt. Ngày ngày, tôi đều nhận được những hình ảnh về niềm vui của người bố thí cúng dường và nụ cười của những người nhận ở khắp miền Bắc, Trung, Nam. Những điều này sẽ kết thành mảng từ trường thiện lành to lớn. Đúng như Phật đã dạy rằng: **“Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”** tức là mọi sự mọi việc tốt hay xấu đều là từ nơi tâm tưởng mà sanh ra. Cho nên chúng ta có cần phải đi cầu khẩn ở một nơi nào đó không? Chỉ cần chúng ta nỗ lực làm theo những gì Phật Bồ Tát đã dạy, chứ không cần phải đi van xin hay ý lại nương nhờ.

Trong khi, chẳng ai lo nghĩ đến chúng ta, nhưng chúng ta luôn **“vì người khác mà lo nghĩ”** thì theo bà cư sĩ Hứa Triết, ông trời sẽ lo cho chúng ta. Bà từng nói: **“Tôi không**

lo cho tôi, tôi bận đi lo cho người khác, ông trời sẽ lo cho tôi!”. Cuộc sống của bà từ cơm ăn áo mặc đến việc bà ra đi đều như có sự an bài.

Thế gian không hiểu đạo lý này nên họ bị chướng ngại chông chát chướng ngại, khó khăn chông chát khó khăn. Khó khăn là do ở mỗi cá nhân. Chỉ cần khai thông nơi nội tâm của từng cá nhân thì mọi sự không còn chướng ngại. Ví dụ như chúng ta có trồng chuối, hoa màu bên đất nhà hàng xóm. Trồng để phủ xanh tạo bầu không khí mát lành, ngăn không để rắn làm ổ và đặc biệt trồng cây để cho mọi người ai muốn lấy thì lấy. Việc làm này không có chướng ngại, ai cũng hoan hỉ. Cho nên chướng ngại ngay nơi chính mình.

Nếu chúng ta làm đúng thì sẽ ra kết quả tốt đẹp, chúng ta làm sai nhưng mong có kết quả đúng thì không thể được. Hằng ngày chúng ta muốn mọi sự an lành đến với mình nhưng chúng ta lại không làm gì tốt đẹp. Chúng ta muốn mọi người yêu thương mình, nghĩ đến mình nhưng chúng ta lại không quan tâm, không làm gì để lo cho mọi người. Việc này chẳng khác gì khi chúng ta thấy cà phê rớt giá, tiêu lại lên giá nên chỉ mong cây cà phê sinh trưởng ra trái tiêu.

Bác Hồ kính yêu của chúng ta đã ra đi từ rất lâu rồi nhưng đọc những lời dạy của Bác, chúng ta còn cảm động. Hay mỗi lần chúng ta nghĩ đến Bác Trọng, đều là một niệm tôn kính. Vì sao lại như vậy? Vì Bác Hồ kính yêu của chúng ta, vì Bác Trọng đều chân thật *“vì người mà lo nghĩ, vì nhân dân, vì quốc gia”*.

Chúng ta không hiểu đạo lý này nên luôn bị bức bách, bị chướng ngại mà không tìm ra được nguyên nhân. Cho nên chỉ cần khai thông chướng ngại từ nơi chính mình thì mọi sự liền khai thông. Mấy ngày nay tôi nghe báo cáo khá nhiều về việc dụng tâm chân thành đã đưa đến kết quả kỳ diệu. Chúng ta chân thật *“vì người mà lo nghĩ”* hay dụng tâm chân thành *“vì những quý thân, những chúng sanh ở các tầng không gian khác mà lo nghĩ”*, thì những chúng sanh ở các tầng không gian khác sẽ có cảm ứng không thể nghĩ bàn, tương lai họ đều là thần Hộ pháp của chúng ta.

Đạo lý *“Tất cả pháp từ tâm tướng sanh”* hoàn toàn chính xác nên chúng ta y theo đạo lý này mà đối nhân xử thế tiếp vật thì chỉ có tốt mà không có xấu. Tuy nhiên, vì sao có lúc lại bị xấu, lại bị chướng ngại? Là vì người làm đã chìm đắm trong danh lợi, đã lui sụt đường tu hành rồi. Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta rằng nếu chúng ta chân thật thông đạt sự lý mà Phật dạy thì tâm chúng ta sẽ an định.

Tôi không hề nghi ngờ về điều này nên sách tấn mọi người nên nỗ lực tinh tấn một cách đặc biệt như sự chỉ dạy của Hòa Thượng. Khi làm thì phải rất quả quyết, đừng nên sợ được, sợ mất hay so đo là làm như thế có được không.

Hiện tại hệ thống chúng ta có 10 vườn rau sạch chuyên để cúng dường cho tất cả mọi người. Người khác nhìn thấy kết quả này thường trầm trồ khen ngợi nhưng họ không biết rằng để được như vậy thì chỉ cần dụng tâm chân thành. Đây là một cách

hoàng dương Phật pháp. Chúng ta giảng về bố thí mà không có những hành động bố thí cụ thể mang đến kết quả cụ thể thì làm sao người khác có thể tin và làm theo. Xung quanh vườn rau đều là tiếng niệm Phật, đó chẳng phải là phổ biến Tịnh Độ hay sao? Thiên hạ không hiểu ẩn ý này mà cho rằng chúng ta đang xen tạp./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!